

MÜNE

Kültür - Sanat - Edebiyat

Beyza KAYABAŞI UMUT SOKAĞI

İnsan bazen çevresinde çok kişi olmasına rağmen kendini yalnız hisseder. Bu duygu insanın içinde bulunduğu çevreden kendisini tamamen kopuk hissetmeye başladığı anlarda yaşadığı duygudur. İnsan daha bir yalnız, daha bir içedönük yaşamaya başlar her şeyi. Var olanlar dahi tat vermemeye başlar artık, yavan gelir. İşte o anlarda kişinin tek dostu kendisidir.

Bence yalnızlık kusursuz bir boşluktur. Artık hiçbir yere sığamıyorsunuzdur. Etrafında sürekli bir şeyler oluyordur fakat sen sadece bakmakla yetiniyorsunuzdur. Bu da algılarının zamanla yavaşladığının göstergesidir. Bence her insan zaman zaman yalnız kalıp kısa bir süre de olsa yaşamını gözden geçirmelidir. Nelere yönelip, nelerden uzak durması gerektiğini bakarak yaşamına yön vermelidir. Bir insanın yalnızlığı bu şekilde olmalıdır, aksi takdirde kişi toplumdan soyutlanma derecesine kadar gelebilir. Hayatının ona sunduğu onca muazzam şeyi bir anda silip atmak kişinin kendine yapmış olduğu büyük haksızlıklardandır. Eğer bir kişi yalnızlık yolculuğuna çıkacaksa gideceği tek yer umut sokağı olmalıdır. Çünkü bize güven veren, başımızı dinleyebileceğiniz ve düşünebildiğimiz yer o sokaktır. Yapabileceğiniz her şeyden vazgeçmişsinizdir ve elinden hiçbir şey gelmiyordur ama yine de her gecenin bir sabahı vardır dersiniz ve beklersiniz. Kişi umut sokağında düşüncelerine, kendine şekil verir ve sabahın olmasını bekler. Belki de bizler için en zor olanı sabah beklemektir. Ama bu yola girdiğimiz zaman umudumuzu hiç kaybetmememiz gerekir. Çoğu zaman olduğu gibi belki burada da karşımıza engeller, umudumuz yıkacak şeyler çıkacaktır. Böyle durumlarda hepimiz için kolaya kaçmak daha cazip gelir değil mi? Peki ya vazgeçemediğimiz durumlarda, o zaman ne olacak? İşte o zaman her zamankinden daha güçlü bir şekilde ayakta duracağız. Yolun sonunda ne ile karşılaşacağımızı bilmemek belki bize zor gelecek fakat böyle zamanlarda destek verecek sağlam bir arkadaşınız varsa her şeyin üstesinden gelebilirsiniz. İşte o arkadaş da umuttan başkası değildir.

Yani yalnızlığı seçtiğimiz zaman mutlaka umut sokağına uğramamız gerekir. Tüm kapıların kapandığını düşündüğünüzde yeniden biri umut bulursunuz orada. Tüm ön yargılarını, korkularını, bırakır ve her ne zorlukla karşılaşacak olursan ol umudunun peşinden koşarsın. Belki bu süre biraz uzun olabilir ama bizler asla vazgeçmeyeceğiz, sabretmeyi bileceğiz. Yalnızlıktan kaçtığımız zaman umut sokağına geleceğiz ve engellerle mücadele edip umuda koşmayı bileceğiz.

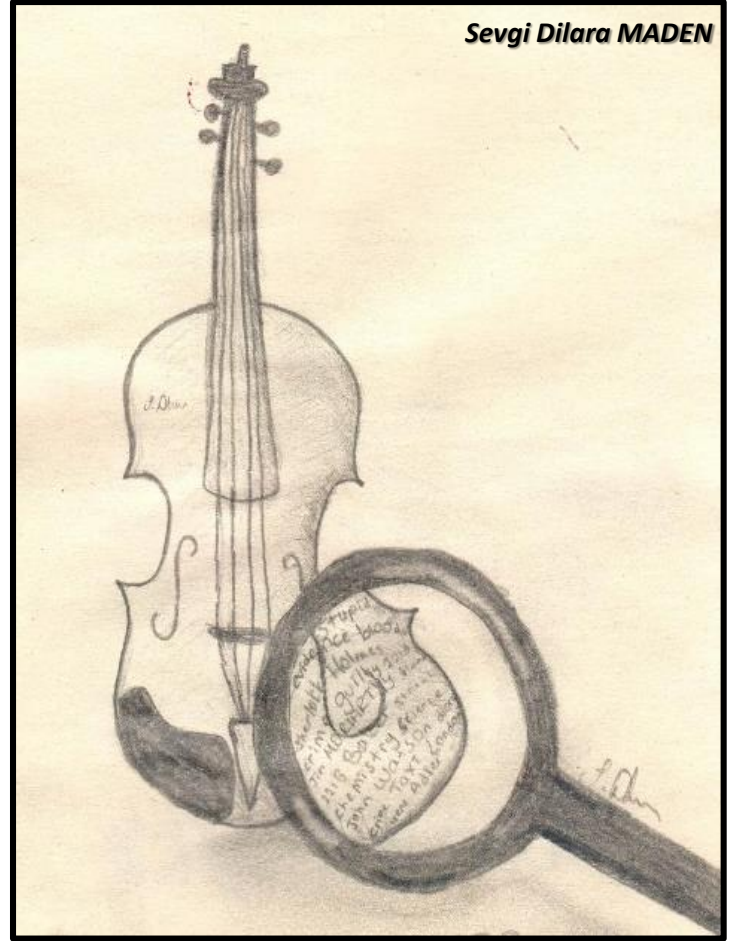
Ceyda CESUR DOĞA

Doğa; içtiğimiz su, soluduğumuz hava, ısındığımız güneş, bastığımız toprak yani biz insanoğlunu çevreleyen her şeydir. İnsanlığın önemli ve ayrılmaz bir parçasıdır. Doğa, insan hayatı için en büyük nimetlerden biridir çünkü insan yaşamına farklı şekillerde yardım etme ve besleme gücüne sahiptir.

Birçok yazar, şair, ressam eserleri için doğadan ilham almaktadır. Doğa, biz insanlara tüm güzelliklerini sunmaktadır. Ama insanların açgözlülüğü, bencilliği doğanın güzelliğini bozmaktadır. Ağaç dikilmesi gerekirken koca koca binalar dikilmekte, ormanlık alanlarda çiçeklerle oynanması gerekirken ateşle oynanmaktadır. Biz insanlar doğa ile iç içe olmalıyız. Çünkü doğadan uzak olanlar, onun sahip olduğu güzelliği kavrayamaz.

Çok geç olmadan doğanın kıymetini anlamalı ona değer vermeliyiz. Doğa, sağlıklı yaşamamız için çok önemlidir. Bu yüzden doğayı temiz tutmalı ve gelecek nesillerimiz için korumalıyız. Unutmamalıyız ki doğa beki ile değil sevgi ile korunur.

Sevgi Dilara MADEN

Elif Nur AYBEK ZAMANIN KIYMETİ

Zaman akıp giderken gözlerinin önünden,
Kum tanelerinin koşarak akıp gidişi,
Giden gün bir yaprak daha koparır ömürden,
Bir ağaçmışçasına kuruyarak bitişi...

Gün gecenin, gece günün peşinde koşarken,
Salisenin kıymeti altınla yarışırken,
Her sonraki gün bir yenisiyle gelir iken,
Yarının sebepsizce elden kayıp gidişi...

Akıbeti bilinmezken bir an sonrasının,
N'olacak sorusu ucundaysa aklımızın,
Yine de sakın ha içini karartmayasın,
Elindeki kıymetin yitmeden bilinişi...

Her bir su zerresinin birbirini itişti,
Akıp giderken hayat, hepimizin yitişi,
Bir damlacık daha akıp giderken gönülden,
Görmeye aşına olduğumuz yenilişi.

İstesek de istemesek de her ve hep olan,
Bizi içine katıp, kendine karıştıran,
Bütün kayıpları birbirine ulaştırılan,
Her an biraz daha artan zamanın kıymeti...

Hilal Tuana ÇANKAYA
CANLILAR VE DOĞA

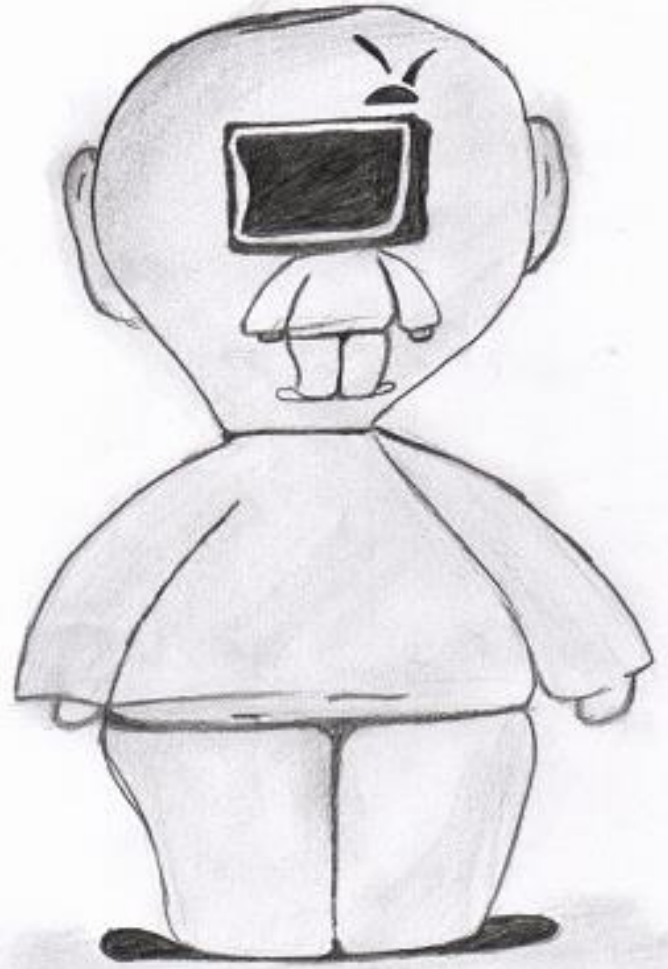
Çita, panda, leopar
Nesli tükenmekte olan hayvanlar.
Korumazsak onları göremeyiz bir daha
Yok olur canlılar ve doğa.

Denizlerin dibini gördüğümüz zaman
Suyun değerini anlar insan.
Kirlitmeye devam edersek etrafı hâlâ
Yok olur canlılar ve doğa.

Toplu taşıma kullanmaya çabala
Yere çöpünü atma bir daha.
Suları da kirlitme ha
Yok olmasın canlılar ve doğa.

Bol bol ağaç dik, orman olsun
Olma temiz dünyadan yoksun.
Uy tabiatı koruma kanunlarına
Yok olmasın canlılar ve doğa.

Sümeyye KILIÇ

Ş. Berra ÇELİK
PENCERE ÖNÜNDEKİ UMUTLAR

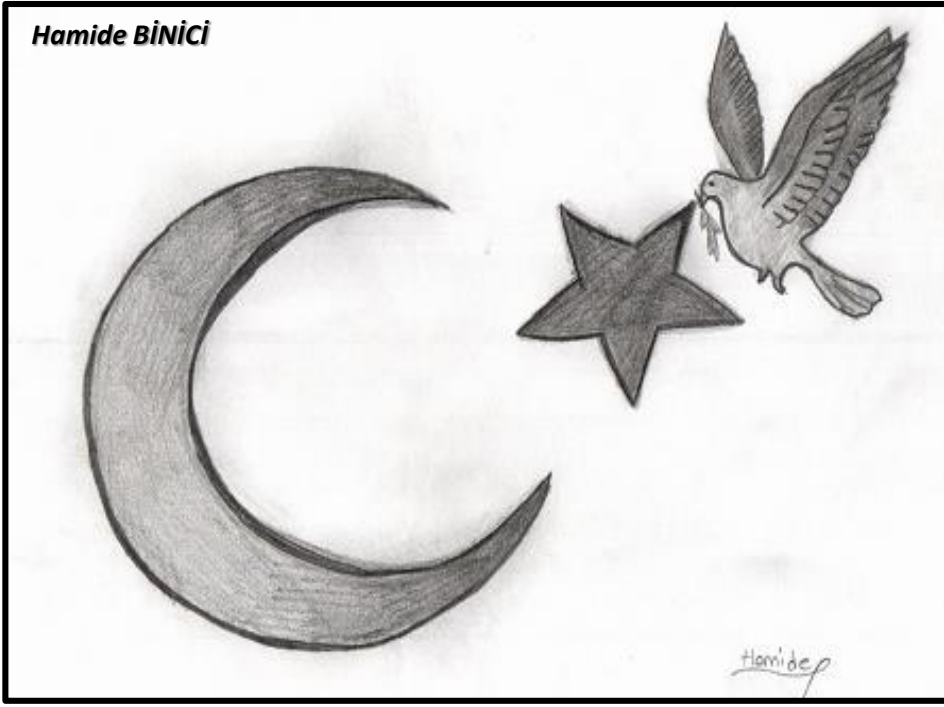
Kış aylarının en soğuk günlerinde Asaf soba yanındaki pencere kenarında öylece dalıp gitmişti uzaklara. Asaf 10 yaşlarında henüz daha ortaokulda okuyan okumaya çok hevesli bir çocuktur. Asaf'ın bu kadar istekli olmasının tek sebebi gerçekleştirmek istediği sıkıca sarıldığı hayalleriydi. Maddi imkanlardan dolayı Asaf'ın ailesi kitaplarının çoğunu alamıyorlardı. Buna rağmen Asaf hiçbir zaman pes etmemiş ve sağdan soldan gelen eski yıpranmış kitaplarla okumaya, öğrenmeye hep gayret etmişti. Asaf'ın en büyük hayali birgün kendine ait bir kütüphanesinin olmasıydı. Bu hayalinin en büyük sebebi ise kendi gibi durumu olmayan çocuklara ücretsiz kitaplar verebilmek onların yüzündeki o sıcak gülümsemeyi mutluluğu görebilmektir. Ancak okumanın yerini ve önemini anlayıp asla unutmamalarını ve okumanın ne kadar kıymetli olduğunu onlara anlatabilmek için kitapları bir şartla imkanı olmayanlara ücretsiz verecekti.

Asaf dört kardeştir ve ailenin ortanca çocuğudur. Annesi kendi halinde orta yaşlarda bir ev hanımı babası ise uzun yol şoförüdür. Çoğu zaman eve aylarca bile gelmediği olur. Asaf'ın pencere kenarlarında bekleyişi de işte bu yüzdendir. Asaf pencere önünde otururken babasının verdiği sözler gelirdi aklını hep. Babası yola çıkmadan önce Asaf'a sormuştu bir isteği olup olmadığını. Asaf bir anlık öfkeyle sanki istediğim her şeyi alabiliyorsunuz gibi cümleler kurarak babasının kalbini istemeden de olsa kırmıştı. Babası bu duruma o kadar üzülmişti ki utancından kafasını dahi kaldıramadan oradan uzaklaşıp işe gitmek için yola koyuldu. Asaf babasının gitmesinin ardından kendine çok kızmış ve hatasını anlamıştı. Böyle bir çocuk değildi. Kendi kendine oturdu düşündü ve hatasının farkına vardı. Babası geldiğinde ilk işi onun gönlünü almaktı. Çünkü o hep iyi ve kimseyi kırmayan üzmeyen bir çocuk olacaktı. Aradan 45 gün geçmesine rağmen babasından haber gelmemişti. Babasıyla en son 10 gün önce konuşmuş o sıralar bir iki güne geleceğini öğrenmişti ama ne gelen vardı nede giden. Annesi de Asaf da çok endişelenmişti. Babasının ona yeni kitap almasının umuduyla bir an olsun pencere önünden ayrılmamıştı.

Gözü yollarda sabırsızlıkla babasının eve dönmesini bekliyordu. Tam o sırada kapı çaldı öyle mutluydu ki Asaf koşu koşu kapıya doğru gitti ve kapıyı açtı. Kapıda iri yapılı kısa boylu bir adam vardı. Annesini çağırıp kapıda birinin olduğunu söyledi. Annesi buyur Osman Abi hayırdır inşallah dedi. Hiç hayır değil kızım başınız sağ olsun diye karşılık verdi Osman Abi. Ali yol esnasında yaptığı kazada vefat etmiş başınız sağ olsun kızım diye yeniledi sözlerini.

Artık pencere önündeki umutları da yok olmuştu hayalleri de... Aradan bir yıl geçmesine rağmen bu duruma hala alışamayan Asaf babasına olan sevgisini de onu kırdığı o anıda hiçbir zaman unutmamış ve her gün kurduğu hayalleri ve babasına olan özlemine sayfaları dökmüş bunları çantasında biriktirmişti. Bir gün okula gittiğinde Asaf'ın hocası verdiği ödevleri yaptınız mı çocuklar diye sorduğunda Asaf yapmadığı için yüzünü yere eğmiş ve utançtan kafasını kaldıramamıştı. Öğretmen Asaf'ın yapmadığına inanmayarak çantasını açtı ve birtakım kağıtlar gördü onları alıp okumaya başladı öyle etkilenmişti ki gözyaşlarına hakim olamamıştı. Öğretmen müdürle konuşup Asaf'ın çok güzel işler başarabileceğini söyleyerek bunları kitap haline getirmeye teklif etti ve yaptırıldılar da. Asaf'ın hayatı artık herkesin okuyabileceği bir kitap olmuş, insanların büyük ilgisini çekmiş ve kitabı çok fazla sayıda satılmıştı.

Aradan yıllar yıllar geçti ve Asaf artık kocaman bir genç adam olmuştu. Ama bu yıllarda yazmayı ve okumayı hiç bırakmamıştı. Yıllardır biriktirdiği satılan kitaplarının parasıyla kendine bir kütüphane açmış ,babasını kırdığı o anı unutmamıştı. Ve kütüphanesinin kapısına " Kitaplar ihtiyacı olan herkese ücretsiz ancak buradan bir buradan bir kitap alabilmek için kalbini kırdığınız insanların gönüllerini almanız , onların hayattayken değerini bilmeniz gerekir." yazdırmıştı. Böylece barışan ve mutlu olan insanları gördükçe pencere önündeki hayallerini tam anlamıyla gerçekleştirmeyi başarmıştı.

Edanur ARPALIK

KURTULUŞ MEŞALESİ

Mustafa Kemal aldı eline kurtuluş meşalesini,
Onun izinden ilerledi çalışkan Türk genci,
Zafer için atıyordu her birinin kalbi,
Bu vatan her zaman aziz milletindi.
Temiz bir nesil yetişiyor milletin bağrında,
Büyüklerin tüm ümidi gençlerin omuzlarında,
Ulusal egemenliğe giden bu kutlu yolda,
Mustafa Kemal'in gözü kalmayacak hiçbir zaman arkada.

İrem BALCI

RUHSAL KAZA

Bir gece vakti hatta neredeyse sabaha açılacak gözlerim. Ağırdan aldım kendimi, umursamadım. Nasıl da umursamadıkça delirdim, bilemedim. Bir türlü olmadı sabah. Güneşin doğuşu hoş geldi gözüme ağır hüzünden sonra. Kuşlar cıvı cıvı... Hatırladım birden eski günlerimi. Uyuyakalırdım balkonda. Sabah güneşi tam yüzüme vurur uyanırdım. Nasıl da güzel günlerdi o zamanlar nasıl da özlem doluyum. Sıcak ve samimi insanlar, uğruna can verilebilecek arkadaşlıklar. Şimdi hiçbir şeyden eser yok. Bu insanlar korkutuyor beni. Yalnızlık ne hoştu bu çağın insanının yanında. Deliriyor muyum yoksa yalnızlıktan, kendimi kendime anlatmaktan? Ne yapayım güvenilir kimse! Neyse yeter içimdeki insan sana bu kadar anlatmak. Biraz da uzaklaşayım senden yoksa sahi delireceğim. Klasik bir güne yine başlıyorum. Açtım odamın camını, başladım şarkı eşliğinde hareket etmeye. İşim bitiyordu. Kafamı şöyle bir uzattım pencereye. Dışarıda insanlar el ele, kol kola herkes. Bir de bana bak kulaklığım ve çaresizliğim ile yola çıkacağım. Tuttum elimden atlardım otobüse. Hızlı hızlı ilerleyen araçlar ve trafik. Sanki yarış halindeydik. Bitiş çizgisi ölüm gibi ona ulaşamayanlar ise turunu tamamlıyordu. Araçlar ise duygu ve düşünceler. Kaç etti bilmem ama bir kez daha ölüme çıktım yola. İlerledik, yol boyu yanıma oturan teyze ile sohbet ettik. Bana geçmişini anlattı. O da geçmişe özlem duyuyormuş. Benim dünlerim, belki de onun bugünleri. Yanlış duyguların esiri miydim diye derin düşüncelere daldım yine kendimle. Sorun bende miydi, yoksa onlarda mıydı? Bu çağa ayak uyduramamak benim suçum değildir ya! Onların böyle olmasındandır belki de suç derken gözlerim kapanmış birden. Açtığımda gözlerimi siren sesleri, ağlayan aileler, birkaç ölü, birkaç yaralı... Şaşkınlık içerisindeydim o kadar feryadın arasında ben hala dışardan sanki bir şey olmamış gibi duruyordum ama kafamın içinde olmuş o kaza sanki. Öylece düşüncelerimle boğuşuyordum hala. Serum takıldı ve o şekilde yaralıları izledim. Ölenler turunu tamamladı bir daha başlamamak üzere fakat yaralılara bu bir işaret miydi onu anlayamamıştım. Akşam oldu ve haberlere çıkmıştık. Elimde ekmek arası sanki hiç orda bulunmamışım gibi bana ne dercesine kapattım haberleri. Biraz çocuk olmak istedim ve bastım çizgi film kanalına. Gözlerim, gönlüm hipnoz olmuştu. Beynim ise hala aynı işlevselliğindeydi.

Gece yine uyutmamak için şimdiden dinç ve çalışkan. Sahi çocuk demişken çok üzülüyorum onlara. Özgürce kendi apartmanının önünde bile oynayamıyorlar, parkta doyasıya arkadaşlarıyla vakit geçiremiyorlardı. En basitinden ekmek almaya bile gidemiyor. Hâlbuki bizler öyle miydik? Çok iyi hatırlıyorum ilk dışarıda tek başıma oynamaya başladığım günü. İlk ekmek alışımı... Ah bu dünyanın insanları. Bütün kalbimle huzursuzum bu dünyanın gidişatından. Zamanı öyle böyle geçirmiştim. Yine gece vakti geldi çattı. Yine aynı şeyler. Başa sarıyordum her zaman. Böyle zamanlar uğruna yaşamaya değer miydi? Hiç sanmam değer. Bir cümle düşüncem bile bu dünyaya, bu zamanlarıma fazla geliyordu. Bu hayat için nefes tüketmek bile yoruyordu. Sabah oldu açtım gözlerimi dünden farkı olmayan bugüne. Durağa gittim bu sefer erkenciydim. Daha sıra gelmemişti bineceğim otobüse. Saatine çok vardı ama benim erken gelme sebebim insanları gözlemlemek. Belki son bir kez dünya gözüyle görüp, haklarında eleştirel ve küçümseyici yorum yapıp göç ederim buradan. Oturdum durağa geleni geçeni izlemeye başladım. Herkeste bir telaş. Bazılarının randevusu, bazılarının yetişmesi gereken işi vardı. Bazıları hastaneye gidecek, belki de daha fazlasıydı. Ben sadece bir tahminde bulundum. Durakta yanıma küçük bir kız geldi ve peçete satıyordu. Herkese sordu her araç camını tıklattı. Gerçekten ihtiyacı var mıydı yoksa dileniyor muydu anlayamamıştım. Yoksa bu yavrucağa para vermeyi bir kenara bırakalım. Evime götürüp bir tas çorba içirirdim. Midesine iki kaşık sıcak bir şey giderdi en azından. Kız gösterdiği çabandan sonra kimseden bir şey alamayınca en sonunda çağırdım yanıma. Önce bir tost aldım ona, sonra da birkaç peçete aldım fazla para verdim. Son kez yardımım dokundu birine, çok duygulandım birden. Küçük kızın gözleri ışık saçmıştı geçirdiğimiz vakitte. Kızdığım bir şey vardı, belki o kızın şu an sıcak yatağında olması ya da arkadaşlarıyla doyasıya oyun oynuyor olması gerekmez miydi? Ben ölüme koşmak istiyorum artık bu adaletsiz dünyadan. Saatler sonra otobüs vaktim geldi. Sanki başaracaktım bitiş çizgisine ulaşmayı. Bu sefer tekli kısımlara oturdum. Yasladım cama kafamı. Gökyüzü ilk defa gözüme güzel geldi. Ağaçların yeşilliği ve yine o trafik. Her şey gerçekten çok farklıydı. Galiba ölüm duygusu bu olsa gerek. O kötülediğim yaşamı sadece bir kere iyi görüyorsam eğer bu demektir ki öleceğim. En son aklımda kalan şey ölüme kucak açan ani bir fren sesi...

Sıcak bir ağustos günü, öğleden sonraydı... Siyah bir otomobil, ilçenin tozlu yollarından geçerek nihayet köye ulaşmıştı. Arabadan yirmili yaşlarda genç bir kız, yanında da ellili yaşlarda babası olduğu anlaşılan temiz yüzlü bir adam indiler. Genç kız, Şanlıurfa/Akçakale'ye yeni atanmış, Ekinyazı köyünde görevlendirilmiş yeni öğretmen Sibel'di. Yanındaki kişi ise İstanbul'da büyük bir tekstil fabrikası bulunan babası Adnan Bey'di. Babasının gönlü, en küçük kızını, Sibel'ini, Urfa'ya tek başına göndermeye razı gelmemişti. O yüzden de kızını görev yeri olan Ekinyazı'ya kadar kendi getirmek, hem de onun nasıl insanlarla yaşayacağını da görmek istemişti.

Sibel, daha o yıl atanmış ve tayini Ekinyazı'ya çıkmış genç, idealist bir öğretmendi. Bazı doğu illerinde ailelerin geçim sıkıntısı, mahalle baskısı gibi sebeplerle kız çocuklarını okutmadıklarını biliyordu ve bu köyde okula gitmeyen hiçbir kız bırakmayacağına kendi kendine, daha tayini buraya çıkar çıkmaz söz vermişti. Yaklaşık bir ay sonra okullar açılıyordu ve Sibel'i yoğun bir çalışma yılı bekliyordu. Sibel tam bunları düşünürken, ileriden orta yaşlı iki kişi görüldü. Bunlar, köyün muhtarı Hüseyin Bey ve imamı Ömer Beylerdi. Sibel'e ve babası Adnan Bey'e "Hoş geldiniz" diyerek kendilerini tanıttılar. Uzun bir yoldan geldikleri için yorgun ve acıkmış olabileceklerini düşünerek muhtar onları evine davet etti. Muhtar Hüseyin Bey'in hanımı Saliha Hanım çok iyi ve misafirperver bir kadındı. Hemen odalarını hazırlayıp Sibel'i ve babası Adnan Bey'i, elinden geldiğince rahat ettirmeye çalıştı. Hele bir de Sibel'in atanan yeni öğretmen olduğunu öğrenince çok daha fazla sevinmişti. Hemen kızı Firdevs'e seslendi: "Firdeeeevvs! Kızım gel hadi yeni öğretmenimizle tanışın." dedi. Firdevs koşarak köy evinin salonuna geldi. Sibel ile göz göze geldiler. İkisinin de gözlerinin içi gülüyordu. Firdevs:"Hoş gelmişsiniz öğretmenim." dedi. Sonrasında gidip sofrada Sibel'in yanına oturdu. Akşam yemeğini yiyip odalarına çekildiler.

***

Sibel, ertesi sabah öğrencilik yıllarından kalma bir alışkanlıkla çok erken kalkmıştı. Horozların ötüşünü duymak, günün doğuşunu ve gittikçe ağaran kızılığını görmek, açık pencerenin önünde sabah seherini hissetmek ona derin bir huzur veriyordu.

Odanın kapısının tıklama sesi ile kendine geldi. Gelen Saliha Hanım'dı. "Öğretmen kızım, size köy kahvaltısı hazırlıyordum da onu haber vermeye gelmişim." dedi.

Sibel: "Çok sağ olun Saliha Ablacığım, vallahi iki gündür size de çok zahmet verdik, hemen geliyorum."

Saliha Hanım: "Aaa, kızım olur mu hiç öyle şey. Duymamış olayım. Sen bize Allah'ın bir emanetisin. Tabii ki elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Sibel: "Tekrardan çok sağ olası ablam, her şey için..."

Kahvaltı sofrasına oturdular. Firdevs, yine dün akşam olduğu gibi Sibel Öğretmen'in yanına oturdu. Saliha Hanım çayları koyarken, Sibel ile Firdevs sohbet etmeye başladılar. Adnan Bey ve Muhtar Hüseyin Bey ise köy hakkında konuşuyorlardı. Sibel, Firdevs'e sordu:

—Firdevsciğim, sen kaçınıcı sınıfa gidiyorsun bakalım?

—3. sınıfa başlayacağım öğretmenim.

—Yaa. Kardeşin var mı peki?

—Evet öğretmenim. Bir abim var. Ankara'da mühendis. Bir de küçük kız kardeşim var ama o daha dört yaşında. Okula gitmiyor.

—Hmm. Benim de üç tane kız kardeşim var biliyor musun?

—Aaa öğretmenim, sizin de mi kardeşleriniz var?

—Evet tatlım. Hem de hepsi benim ablam. En küçükleri benim.

—Ne güzelmiş öğretmenim... Onlar da sizin gibi öğretmen mi?

Bu arada Saliha Hanım çayları koymuştu. Firdevs'e usulca:"Kızım, darlama öğretmenini. Bırak da rahat rahat yapsın kahvaltısını. Kusura bakmayasın öğretmen kızım." dedi. Sibel:

"Hayır, Saliha Ablacığım lütfen, ben sordum ona bunları ne rahatsızlığı... Aksine, Firdevs aslında benim için çok iyi bir arkadaşı oldu."

Kahvaltı bitmiş, sofraya toplanıyordu. Saliha Hanım ve Firdevs, bütün ısrarlarına rağmen Sibel'i hiç bir işe elletmiyorlardı. Kahvaltı sonrasında Adnan Bey, artık İstanbul'a işlerinin başına dönmesi gerektiğini, kızını da bu köyün şirin, içten insanlarına emanet edip gidebileceğini söyledi. Kızıyla vedalaşıp, köyden ayrıldı...

Sibel ise, babası Ekinyazı'dan ayrıldıktan sonra, okulun bahçesine gidip köydeki bütün çocukları oraya topladı.

Onlarla köy ve aileleri hakkında sohbet etmeye başladı. Bu işte Firdevs ve babası Muhtar Hüseyin Bey'in yardımları çok büyüktü. Köydeki herkese haber salıp, tüm çocukları toplamışlardı. Bir tanesi hariç...

Sibel çocuklara: "Evet çocuklar. Hepiniz bu kadar mısınız bakalım? Başka gelmeyen arkadaşımız kaldı mı?" Çocukların hepsi bir ağızdan: "Aygül gelmedi öğretmeniiiiim." diye bağırdılar. Sibel, çok şaşkıncı ama bu şaşkınlığı çocuklara belli etmek istemedi. Aslında niyeti çocuklarla daha fazla vakit geçirmektir, ancak bunu gerçekleştirmeden hepsiyle ismen tanışıp, biraz da kendini anlatıp Firdevs ile birlikte Hüseyin Bey'in evine döndüler. Saliha Hanım, yemeğin birazdan hazır olacağını söyledi. O zamana kadar Sibel ile Firdevs, koyu bir sohbe başladılar. Sibel:

—Firdevsciğim, Aygül'ü tanıyorsundur sen, sonuçta aynı köyde yaşıyorsunuz.

—Tabii ki öğretmenim, o benim en iyi arkadaşlarımdan biri...

—Peki, siz yaşıt mısınız?

—Evet öğretmenim. O da benim gibi dokuz yaşında.

—Peki, bugün arkadaşların onun okula gitmediğini söylediler. Doğru mu?

Firdevs ağlamaklı bir ifade ile başını önüne eğdi ve:

—Evet, öğretmenim doğru. Babası Muhsin Amca, Aygül'ü iki senedir okula göndermiyor. Bu üçüncü yılımız ya yine göndermezse! Ah öğretmenim, biz okula giderken Aygül, evlerinin önüne oturup bize öyle içli bakıyor, öyle ağlıyor ki... Ben çok üzülüyorum öğretmenim. Bakın ben okula gidiyorum, köyümüzün imamı Ömer Amca'nın kızı Kader de gidiyor, sonra Gülsüm, Ayşe, Feride, Sevcan, Dicle... Daha bir sürü öğretmenim. Hepimiz gidiyoruz, bir tek Aygül gidemiyor. Ben, ben... diyip hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı Firdevs. Sibel, duyduklarına inanamıyordu. Okula gitme konusunda özgür olan Firdevs bile arkadaşı için böyle üzülüp ağlıyorsa, kim bilir o küçük yavrucağ, Aygül, okula gidemediği için iki yılda ne kadar perişan olmuştu. Firdevs'in başını alıp kendine yasladı Sibel Öğretmen. "Tamam canım. Merak etme, ben Muhsin Bey ile konuşur bu meseleyi çözmeye çalışırım." Firdevs: "Çok iyi olurdu aslında ama bugüne kadar hem babam, hem de Ömer Amca çok uğraştılar, çok konuştular, Muhsin Amca bir türlü kabul etmedi. İnşallah sizi dinler öğretmenim..."

***

Akşam yemeğinden sonra, Saliha Hanım, mutfakta bulaşık yıkıyordu. Sibel mutfığa gidip:

—Saliha Abla, seninle biraz konuşabilir miyiz?

Saliha Hanım, gayet esprili ve şen bir sesle. "Sibel Kızım, eğer bulaşığa geldiysen, sana kesinlikle iş yaptırmam. Elin boş dönersin, haberin olsun."

—Ha, hayır Saliha Abla. Mesele biraz ciddi...

—A, hayrolsun Sibel Kızım, noldu rahat ettiremedik mi yoksa seni?

—Hayır, Saliha Ablam gel otur şöyle.

Sibel ile Saliha Hanım karşılıklı oturdular. Saliha Hanım:

—Buyur kızım seni dinliyorum.

—Abla, kusura bakma seni de işinden alıkoyuyorum böyle.

—Ay yok canımım. Bitmek üzereydi zaten. Sen anlat hele noldu? Yüzün kireç gibi olmuş. Sofrada Firdevs de sen de pek suskundunuz bu akşam. Farkındayım bir şey olduğunun...

—Abla, bu köyde Muhsin diye bir adam varmış...

—Amaan bırak kızım şunu. Batsın onun adamlığı! Demek sen de duydun sonunda.

—Duydum abla duydum... Ne yapabiliriz diye soracaktım sana da. Sen bilirsin.

—Aaah, kızım ah! O güzel yavrum, Aygül'ümün annesi Nuran, benim ahretliğimdir. Amma o nalet kocası yok mu o nalet kocası!

—Aygül'ün okula gitmemesinde annesinin rızası yok yani öyle mi abla?

—Kızım, tabii ki yok. Ah Nuran'ım, ah güzel arkadaşım benim ne de çok istiyor bir bilsen... Kızım okusun, bir yerlere gelsin. Ama nerdeee! Öyle baba düşman başına. Neymiş efendim, biz de imam efendi de yanlış yapıyormuşuz. Firdevs de Kader de gitmemeliymiş okula. Hatta diğer kızlar da. Kaç kere konuştuk, anlattık! Bak kardeş, yanlış yapıyorsun dedik. Dinler mi? Yok anam, onun bildiği doğru, biz hata ediyoruz onun aklınca...

—Peki, bir de ben konuşsam.

—Ah güzel kızım, istiyorsan git konuş tabi ama o suratsız kararından döndürebileceğini hiç sanmam. Senin de kalbini kırar maazallah! O masum, günahsız yavrunun tam iki yılını heba etti gaddar kalpsiz! Bari bu senesini kurtarsak Aygül'ün. Zararın neresinden dönersek kardır be kızım. Sen yarın Hüseyin Abi'ni al da bir gidin konuşun hele bakalım ne olacak... İnşallah seni dinler.

—Tamam, ablacığım hadi hayırlı geceler.

—Sana da yavrum, sana da...

***

Ertesi sabah Muhtar Hüseyin Bey, İmam Ömer Bey ve Sibel Öğretmen, Muhsin Bey'in evine gittiler. Muhsin Bey kapıyı açıp karşısında köyün ileri gelenlerini görünce: "Allah Allaaah! Yav bir işinize gidin kardeşim, ne laftan anlamaz insanlarımız hah!"

diyerek kapıyı yüzlerine kapatmaya çalıştı. Tam bu sırada Sibel araya girdi ve: "Durun lütfen Muhsin Bey, biraz konuşalım lütfen." dedi. Muhsin Bey ise Sibel'e "Sen de kimsin" diye karşılık verdi. Muhtar Hüseyin Bey: "Köyümüzün yeni öğretmeni! Seni adam yerine koydu, iki çift laf etmeye geldi kızcağız, senin buna da mı saygın kalmadı Muhsiiii!" diyince, Muhsin Bey yarı mecburiyetten onları buyur etmek zorunda kaldı. İçeri girip salona oturdular. Muhsin Bey içeri seslendi: "Hanım, misafirimiz var. Bir çay koy." Nuran Hanım içeri gelip misafirlere:

"Hoş geldiniz." dedi. Sibel o anda: "Ah bu çilekeş anne, kızının okuması için gerçekten de neler vermezdi." diye içinden geçirdi. Bir süre sessiz kaldılar. Daha sonra Muhsin Bey sessizliği bozdu. "Yeni öğretmen sen misin kızım?" diye sordu. Sibel:

—Evet, beyefendi, benim. Sizinle Aygül'üm...

—Yok, Aygül falan! Yeter yav. Bu kaçınıcı artık! Gön-der-me-ye-cem. Anlayın artık. Bak kızım! Sen daha toysun, tecrübesizsin. Bu Hüseyin ile Ömer, seni de uydurmuşlar kendilerine yorulmuşsunuz buralara kadar."

—Bakın Muhsin Bey. Ben buraya sizinle tartışmaya ya da Aygül'ü okula gönderin demeye gelmedim. Sadece kendi hikâyemi size anlatmak istiyorum. Tabi eğer dinleme nezaketinde bulunursanız...

—Buyur kızım. Seni dinliyorum.

—Muhsin Amcacığım, bakın size amca diyorum çünkü sizin kızınız yaşında bir insanım. Benim çocukluğum aynı burası gibi bir köyde geçmişti... Yani sizin anlayacağınız, ben de tıpkı Firdevs gibi, Kader gibi bu köyün diğer bütün çocukları gibi köy okulunda okudum. Ortaokula başlayacağım sene, biz artık köyde geçinemez olduk. Babam dört çocuğa bakmak için çok çileler, çok sıkıntılar çekti. Canım babam benim, bize hissettirmemek için de ayrı bir çaba, ayrı bir gayret gösterirdi.

Konuşmasının burasında herkesin gözleri dolmuştu. Hatta yan odada oturan Aygül ve annesi Nuran Hanım, ağlamaya başlamıştı. Sibel konuşmasına zar zor devam edebiliyordu... Hıçkırıkları boğazına düğümlenmişti:

—Sonrasında, bir yıl içerisinde köyümüzden İstanbul'a taşındık. Babam, bir tekstil atölyesinde işe girdi. Tabi bizim durum belli, hem de dört kardeşiz... Ama babam dedi ki, şu üstümdeki gömleği satar, sizi yine de okuturum. İşte böyle Muhsin Amca, böyle zorluklar, sıkıntılar çekildi, ama sonu güzel bitti en azından. Babam şimdi İstanbul'da bir tekstil fabrikasının sahibi. Ben öğretmen oldum, ablalarım da kendi hayatlarını kurdular. Hatta inanır mısınız, tayinim bu köye çıktığında, okula gitmeyen hiçbir çocuk bırakmayacağıma kendime söz verdim...

Benim babam da o kadar yoksulluk, imkânsızlık içinde pes edebilirdi. Ama etmedi.

Kaldı ki sen, Aygül'ü çok rahat okutabilecek duruma da sahipmişsin. Biliyorum, bugüne kadar bu köye görevli gelen bütün öğretmenler, seni ikna edemeyince yok cezayla, yok yasayla, yok bilmem neyle tehditvari konuştular değil mi? Hayır, Muhsin Amca, hayır! İnsanın vicdanı olacak. Ben şimdi seni neyle korkutmaya çalışırsam çalışayım, faydasız... Senin vicdanın bu çocuğun geleceği hususunda sızlamadıkça, kimse hiçbir şey yapamaz... Sen de bu çocuğun hayallerini söndürme ha Muhsin Amcam?

Sözün bittiği yerdediler artık. Herkesin gözyaşları sel olmuştu. Katı kalpli Muhsin Bey bile iki damla yaşını saklayamamıştı. "Tamam" diyebilirdi sadece... Aygül içeriden koşup geldi ve Sibel Öğretmen'in boynuna sarıldı. Çok teşekkür ederim Sibel Abla, çok sağ ol! Şey, yani öğretmenim...

***

Yaklaşık bir ay kadar sonra okullar açıldı. Okulun ilk günü, bütün öğrenciler okul bahçesinde toplanmışlardı. Hem de bu sefer Aygül de içlerinde, sıranın en önlerindeydi. Sibel, kendine en başta verdiği sözü tutmuş olmanın haklı gururunu ve coşkun sevincini yaşıyordu. Hep bir ağızdan İstiklal Marşı'nı söylediler. Bahçedekilerin hepsi önlüklü, beyaz yakalıklı, temiz yüzlü çocuklar... Başlarında ise yüreği en az onlar kadar temiz ve parlak öğretmenleri...

***

Miray CEVATEMRE TEMBELLİK

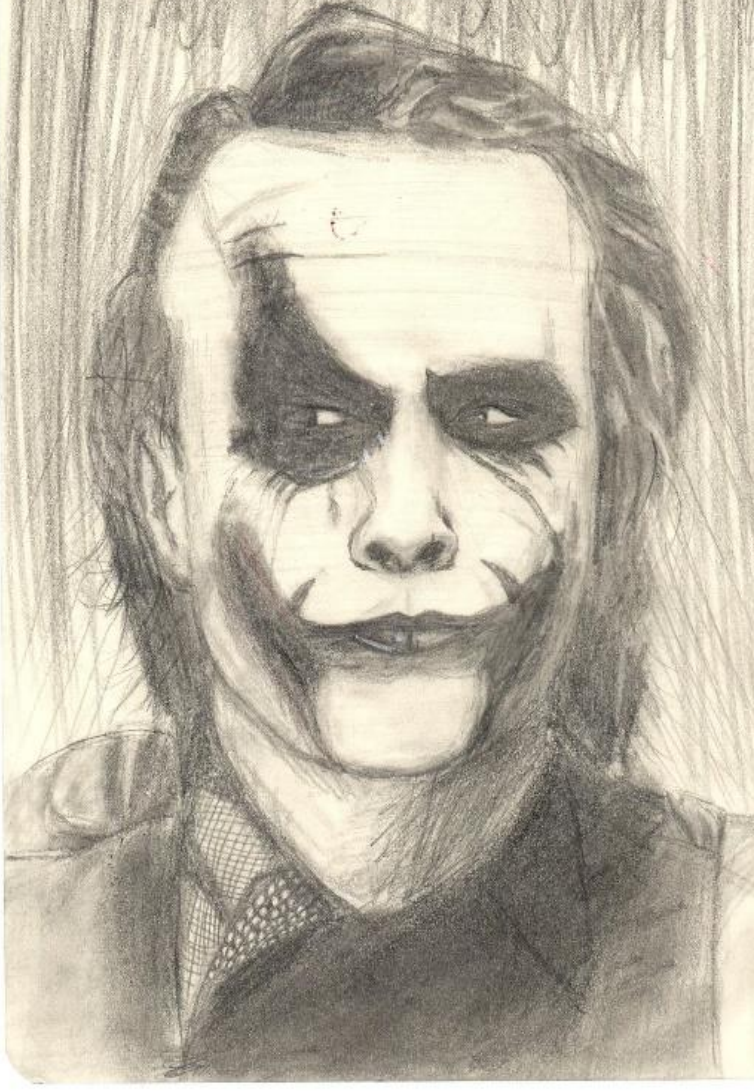
Her insanın, dünyada kendi konforu ve geçimi için çalışması gerekir. Mesela öğrencilerin, iyi bir geleceğe ve şu anda başarılı olması için derslerine çalışması, özen göstermesi gerekir. Tembellik ise tüm bu amaç, plan ve hayalleri gerçekleştirmenin önündeki en büyük engeldir. İradesine sahip olamayıp tembelleğe yenik düşen kişiler tembel olup tüm bu isteklerini gerçekleştirmek için çalışmaya gerek duymazlar ve en büyük hayalleri bile çalışmadan elde etmeye çalışırlar.

Tembellik insanın en büyük düşmanlarından. Çünkü kişinin kendisine ve çevresindekilere faydalı bir iş yapmasına engel olur. Örneğin maddi durumu iyi olmayan bir adam tembelliginden iş aramayı bırakırsa veya sahip olduğu işi tembelliginden dolayı zor olduğunu ileri sürerek işinden ayrılırsa hem kendisi hem de ailesi zor durumda kalır.

Tembel kişilerin bir okula veya işe alınması da zordur. Özellikle onu tanıyan kişiler onun tembel olduğunu ve iyi çalışmayacağını bilir. Oysa çalışkanlar her zaman aranan kişi olur, herkes tarafından sevilip saygı görürler. Ayrıca tembellik çağımızın hastalığı olmuş olup en tehlikeli hastalıklardandır. Sadece maddi olarak değil, fiziksel olarak da birçok zararı vardır. Yavaş hareket etmek, her işi son dakikaya kadar ertelemek, enerji düşüklüğü, sürekli baş ağrısı...

Tembel insan kendisiyle de barışık değildir. Kafası karışık, umursamaz ve karamsardır. Zamanla hatalar yapmaya başlar ve bu git gide artar. Sürekli bahaneler bulup yalanlar söylemeye başlar. Çevresi ve ailesiyle de ilişkileri kopuktur.

Tüm bu durumlardan kurtulmak ve böyle bir duruma düşmemek için yapabileceğimiz ilk şey istemek ve inanmaktır. Gerçek sorunu bulup sadece ona odaklanırsak başarılacak hiçbir şey yoktur. Çünkü tembelligin hiçbirimize hiçbir faydası yoktur.

Ece Hatice ARPACI DİL SERÜVENİM

Korece ile yaklaşık 4 yıl önce izlediğim diziler sayesinde tanıştım. Dizilerden duyduğum kadarıyla kelimeler öğrenmeye başladım. Zamanla hoşuma gitti ve öğrenmeye karar verdim. Korece müzik ve dizilerle daha fazla kelime ve kalıplar öğrendim.

Korece, Türkçe ile aynı dil ailesinden geliyor, yani birçok ortak noktası var. Dil bilgisi ve ekler Türkçe ile çok benziyor. Bu yüzden Türkçe bilen birisi için Korece en kolay öğrenebilecek dillerden biri. İnternette gördüğüm İngilizce yorumlarda Korece öğrenmenin çok zor olduğu yazılıyordu. Cümle yapısı Türkçe ile neredeyse aynı olduğu için benim için öğrenmek zor olmadı.

Kore alfabesi yani Hangul 24 harften oluşuyor. Düzenli çalışma ile öğrenmesi ve hatırlaması çok kolay. Ben başlarken öncelikle alfabeyi öğreten videolar izledim ve kendi başıma yazmaya, okumaya çalıştım. Birçok kaynaktan kelimeler Latin harfleri ile de yazılıyor ve Korece harflerin telaffuzu Türkçe harflerden çoğunlukla farklı değil ancak alfabeyi öğrenerek başlamak daha faydalı olacaktır.

Kelime öğrenirken ise tekrar etmek önemli, konuşacağım biri olmadığı için ben kendi kendime tekrarladım. Tekrarlamaktan kastım defalarca yazmak gibi yöntemler değil, hayata katarak tekrarlamak. Konuşacak, yazılabilecek birinin olması daha iyi ama kesinlikle olmasına da gerek yok.

Aleyna KIRIKKALE HAYALİMİN MİSAFİRLİĞİ

Sırtına yüklendiğimiz ince ve kızıl toprak
Bir coşar bir durur rüzgarım
Bilseniz ah neler götürür gözlerimden damlalar
İsterim ki muhabbetin koşulsuz olsun
Bilsem de kalbe yazılmayan adın yolu yoktur
İnce ince işlenen zihnimin yorgunluğu
Ne zaman kesilir bu ilmek ortadan
Saatleri hapsedmişler seninle geçen her ana
Bu yorgunluk beklemekten olmasa gerek
Ben artık yolcusu olmayan yollara vurgunum
Kimin için bu renkler, kim için aynaya bakmak
Hepsi heves, hepsi olursa duası
Seven servete bakmaz kalptedir aradığı
Kimi zaman iki dudağın arasından bir söz
Öyle dil ki iki kanadı bir gövdeye bağlayan
Öyle his ki gözlerinde huzuru saklayan
Kar gibi lekesiz ve serin özlemim
Belkiler olmasa
Katlanır mı günler hatıraların eziyetine
Ya Kavuşmak olmasa, her rüzgarda sarılmak!
Kavuşmak olmasa
Gölgene, hüznüne, rüyalarımın en çok da olmayışına
Düşündükçe, anılar kokar burnuma
Küçük kulübe, meyveli dondurma, serin yağmur
Ne zaman yorulsam sana saklanırım.
Mıışsın gibi, gözlerimi açsam gülecekmişsin gibi
Ellerim soğuk, ellerim buz şimdi
Ölümden bir parçayı içimde saklarmış gibi
Sen, sayılı günlerim, kalemimin tutan elleri
Gecemin sesi, gölgemin sessizliği
Kanadı kırık rüzgarım bugün
Düştüm rüyamızın uçurumundan
Kalbinde bir yarayı dikmeye çalışan biriyim şimdi
İğnede sen, iplikte hatta ilmekte
Hayallerimin misafirlüğün her ne olsa da yine evine dönen

Mesela günlük tutmak dil öğrenirken çoğu kişi tarafından tavsiye edilen bir yöntemdir ve benim dil öğrenmemde de önemli bir etkidir.

İnternette dil öğrenmek için birçok kaynak bulunuyor. Ancak Türkçe kaynaklar biraz az kalıyor.. Ayrıca Koreliler de anlatırken İngilizceyi tercih ediyor. Bu yüzden bir süre sonra İngilizce üzerinden çalıştım.

İstek ve düzenli çalışma ile çok uzun olmayan bir sürede öğrenilebilir. Müzik dinlemek ve kitap okumak gibi sevdiğim işleri yaparak öğrenmesi benim için eğlenceli ve kolay oldu. Her gün devamlı çalışmak yorucu ve sıkıcı olabiliyor ama en azından kısa bir video izleyerek ya da dinlediğin müziğin sözlerine bakarak geliştirilebilir.

Dil öğrenmenin güzel bir yanı ise kitapları, filmleri orijinal dilinde okuyabilmek ve izleyebilmek. Çevirisi olmayan makale veya haberler de okunabilir. Dil öğrenirken fark ettiğim bir şey ise dillerin birbirine tamamen çevirmenin imkânsız olduğuydu. Bu yönden dil bilmek çok faydalı oluyor.

Dünyada birçok farklı kültür ve beraberinde birçok farklı dil var. Dil öğrenerek farklı kültürleri, farklı yaşamları, farklı insanları tanıyor ve içinde yaşadığımız evreni daha iyi anlama ve yorumlama imkânı buluyoruz.

Sizlere kısaca Korece ile olan serüvenimden ve yeni bir dil öğrenmiş olmanın hayatıma kattığı güzelliklerden bahsettim. Dilerim sizlerde benim gibi bir dil serüveni yaşar ve hayatlarınıza yeni güzellikler katarsınız.

İMTİYAZ SAHİBİ

Emrullah KILIÇ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Derya KILIÇ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Harun DERİN

GÖRSEL DANIŞMAN

Elif BUDAK GENÇ

YAYIN KURULU

Merve ŞANLI

Hatice OLGUN

OKUL ADRES TELEFON

ŞEHİT ÖMER TAKDEMİR ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Sünlü Mh. Ankara Bulvarı Ahi Evran Cd. No1

Çubuk ANKARA

0 312 837 70 76